

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.075/2025/8.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (felperesi képviselő címe; eljáró ügyvéd: dr. Ikanov Gábor)
Az alperes:	Minisztérium1 (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Chovan Krisztina kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítés és sérelemdíj megfizetésével összefüggő közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (51. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 49.K.700.177/2023/50. számú kiegészítő ítélete

Í t é l e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 124.000 (százhuszonnégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság a 44. sorszámú végzéssel kijavított 43. sorszámú ítéletének rendelkező részében nem rendelkezett a gondozási többletköltség, a háztartási kisegítő többletköltsége, valamint a jövedelempótló járadék címen előterjesztett kártérítési igények tekintetében a keresetben kért véghatáridő nélküli megfizetés kérdésében. A felperes a 45. sorszám alatti beadványában kérte a véghatáridő nélküli megfizetés tekintetében az ítélet kiegészítését, és a felek a tárgyaláson kívüli elbíráláshoz hozzájárultak.

Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítélete

[2] Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletében kötelezte az alperest, hogy a gondozási többletköltség, a háztartási kisegítő többletköltsége, valamint a jövedelempótló járadék címeken járadék-szerűen véghatáridő nélkül fizesse ki a felperes részére megítélt havi összegeket. Kiegészítő ítélete indokolásában rögzítette, hogy a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 355. § (1)-(3) bekezdései, valamint (5) bekezdés b) pontja szerint kiegészítő ítélet meghozatalának van helye. A 43. sorszámú ítélet [12] és [19] bekezdéseiben rögzítette, hogy a felperes a járadék iránti igényét véghatáridő nélkül terjesztette elő, és mely kérelmeinek a bíróság a gondozási többletköltség, háztartási kisegítő többletköltsége, valamint a jövedelempótló járadék iránti igényeknek a 43. sorszám alatti ítélete rendelkező részben foglaltak szerint akként adott helyt, hogy e jogcímenen minden hónap 10. napjáig kötelezte az alperest a megállapított összegű járadékok megfizetésére. Továbbá az ítélet indokolásának [103]-[108] bekezdéseiben kifejtette, hogy a perben rendelkezésre álló, és a megelőző eljárásban is felhasznált szakértői vélemény által igazoltan a felperes a kialakult egészségi állapota miatt véghatáridő nélkül gondozásra, valamint háztartási kisegítőre szorul, továbbá a korábbi munkaköri feladatainak ellátására képtelenné vált, sem a műtősségéd, sem a tanult hentes szakmája feladatait nem képes ellátni, állapota kialakult, abban javulás nem várható.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[3] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú kiegészítő ítélet megváltoztatásával az érintett járadékok véghatáridő nélkülsége tekintetében a felperes keresetének elutasítását kérte. Kérte a fellebbezését a 44. sorszámú végzéssel kijavított 43. sorszámú elsőfokú ítélet ellen benyújtott fellebbezésével együtt értékelni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Kp. 78. §-a, a Pp. 279. §-a, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:527. § (2)-(3) bekezdései, 6:530. §-a, valamint a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166-167. §-ai rendelkezéseit.

[4] A Kp. 78. § (2) bekezdése, 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdése, valamint a Ptk. 6:527. § (2)-(3) bekezdései és 6:530. §-a, továbbá a Ptk. egy kommentárirodalmi („Nagykommentár”) magyarázata idézésével – a Ptk. 6:527. § (2) bekezdésében a „bíróság időszakonként visszatérően” szövegrész kiemelésével – előadta, hogy a meghatározott járadék összegének felülvizsgálatát, a járadék megszüntetését, időtartamának felülvizsgálatát a körülmények lényeges megváltozása esetén a jogszabály

lehetővé teszi. Részletesen ismertette az utóperben történő igényérvényesítésre vonatkozó szabályokat. Kifejtette, hogy a járadékok véghatáridő nélküli megállapítása esetén a jövőre nézve olyan fizetési kötelezettség keletkezik, amelyek megállapításakor alapvető összegek változhatnak. A honvédelmi alkalmazott és a honvédelmi szervezet kártérítési felelősségéről, valamint a honvédelmi alkalmazott fegyelmi felelősségéről szóló 4/2021. (I. 18.) HM rendelet (a továbbiakban: HM rendelet) alapján a megelőző eljárás keretében járadékot megállapító határozat alapján az új igényt el kell bírálni, azzal összefüggésben új határozatot kell hozni. A véghatáridő nélküliség megállapítása a megelőző eljárás kiüresedéséhez vezetne. A véghatáridő nélküliség megállapítása a Ptk. fenti rendelkezéseivel ellentétes. Kérte a másodfokú döntés meghozatala során az elsőfokú eljárás során tett minden nyilatkozatának és beadványának figyelembevételét.

[5] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú kiegészítő ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy járadékigényét véghatáridő nélkül terjesztette elő, amellyel összefüggésben az alperes ellenkező kérelemmel nem élt. A Kp. 2. § (4) bekezdése idézésével rámutatott, hogy erre irányuló kereseti vagy védirati kérelem hiányában az elsőfokú bíróságnak nem volt lehetősége véghatáridő megállapítására. Az egészségi állapotában az orvosszakértői vélemények alapján javulás nem várható, így nincs ténybeli alapja annak, hogy végső határidőhöz kellene kötni a részére megítélt járadékokat.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[6] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[7] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezésben pontosan megjelölt jogszabályhely mentén kifejtett jogszabálysértésre vonatkozó érvelés megalapozottságát vizsgálhatta, így az alperes elsőfokú peres eljárást során tett nyilatkozatainak és beadványainak fellebbezésben foglaltaktól függetlenül történő figyelembevételére nem volt lehetősége. E keretek között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, megalapozottan és jogszerűen egészítette ki a 43. sorszámú ítéletét. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság – azok megisméltése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[8] A felperes már a megelőző eljárásban is véghatáridő nélkül kérte a tárgybeli járadékok megállapítását az elsőfokú szervtől és az alperestől. Ezzel egyezően kereseti kérelmében e járadékok tekintetében az alperes véghatáridő nélküli marasztalását kérte. Az elsőfokú bíróság a 43. sorszámú ítéletének rendelkező részében e címen járadék-szerűen minden hónap 10. napjáig előre esedékesen kötelezte az alperest a megállapított összegek megfizetésére, valamint ítélete indokolásának [105], [106] és [108] bekezdéseiben kifejtette a

véghatáridő nélkül történő megfizetésre kötelezés indokait. A kiegészítő ítélet a 44. sorszámú végzéssel kijavított 43. sorszámú ítélet rendelkező részét csak annyiban érintette, hogy az elsőfokú bíróság *expressis verbis* rendelkezett a kérelmezett kérdésben, és a „járadék-szerűen minden hónap 10. napjáig előre esedékesen” szöveg helyett „járadék-szerűen véghatáridő nélkül minden hónap 10. napjáig előre esedékesen” kötelezte az alperest a tárgybeli járadékösszegek megfizetésére. Így a kiegészítő ítélet a kereseti kérelemnek megfelelést szolgált, a rendelkező részt egyértelműsítette, azonban a 44. sorszámú végzéssel kijavított 43. sorszámú ítélet érdemét nem változtatta meg. Ezért a másodfokú bíróság a kiegészítő ítélet jogszerűségét a 44. sorszámú végzéssel kijavított 43. sorszámú ítélet ellen benyújtott fellebbezés elbírálása (2.Kf.700.051/2025.) előtt vizsgálta, lehetővé téve ezen 43. sorszámú ítélet rendelkező része rögzítését és jogszerűségének a fellebbezés (2.Kf.700.051/2025.) mentén történő vizsgálatát.

[9] Az alperes a kiegészítő ítélet tényállását nem támadta, miszerint a felperes kialakult egészségi állapota miatt véghatáridő nélkül szorul gondozásra, háztartási kisegítőre, korábbi munkaköri feladatainak, tanult szakmájának ellátására véglegesen képtelenné vált, állapotában javulás nem várható. E körben iratellenességre, a rendelkezésre álló bizonyítékok eltérő értékelésére, eltérően megállapítható tényre nem hivatkozott, így a Kp. 78. §-a, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. §-a megsértése nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság döntését a kiegészítő ítélettel érintett körben megfelelően indokolta, hogy mely bizonyítékok alapján milyen tényeket állapított meg, ezért a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértésére történő fellebbezési hivatkozás szintén alaptalan. Továbbá ezen peres eljárási rendelkezések a járadékfizetési kötelezettség véghatáridő nélküli megállapítását sem zárják ki.

[10] Fellebbezésében az alperes konkrét jogszabályi rendelkezések felhívásával azt állította, hogy a honvédelmi szervezetre vonatkozó jogszabályi rendelkezések a járadékfizetési kötelezettség véghatáridő nélküli megállapítását nem teszik lehetővé. A honvédelmi alkalmazottak jogállásáról szóló 2018. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: Hajtv.) 4. § (1) és 89. § (1) bekezdései alapján alkalmazandó Mt. 166-167. §-ai a kártérítési járadék véghatáridő nélküli megállapítását nem zárják ki. A Hajtv. 4. § (1) bekezdésén keresztül az Mt. 177. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 6:527. § (2)-(3) bekezdései, valamint 6:530. §-a szintén nem rendelkeznek a kártérítési járadék véghatáridőhöz kötéséről. Az alperes által kiemelt Ptk. 527. § (2) bekezdése alapján a jövőben rendszeresen felmerülő károk megtérítésére a bíróság (megfelelő eltéréssel, megelőző jellegű eljárás esetén a mindenkori hatáskörgyakorló, ha jogszabály így rendelkezne) időszakonként visszatérően előre fizetendő, meghatározott összegű járadékot is meghatározhat. E rendelkezés szerint a jövőre nézve, meghatározott időszakonkénti rendszerességgel előre fizetendő járadékot határozhatnak meg, így a kártérítési járadék véghatáridő nélkül történő megállapítását lehetővé teszi. A HM rendelet kapcsán az alperes konkrét jogszabályhelyre nem hivatkozott, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezés nem tartalmazott olyan jogszabálysértést, amelyet a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. A másodfokú bíróság ismételten rámutat arra, hogy a jelen közigazgatási perben vizsgált megelőző eljárás tárgya volt az érintett kártérítési járadékok véghatáridő nélküli megállapításának kérdése. E körben az alperesnek újabb megelőző eljárás lefolytatására irányuló kötelezettsége sem a Hajtv. V. Fejezete, sem a HM rendelet alapján

nem keletkezhet. A HM rendelet 20. § (3) bekezdés f) pontja – a jelen ügytől eltérően – a már elbírált káreseményből eredő újabb igények tekintetében tartalmaz rendelkezést. Az utóper alperes által felhívott rendelkezései azt teszik lehetővé, hogy a körülmények későbbi lényeges megváltozása esetén a felek az ítélet anyagi jogerejétől függetlenül kezdeményezhetik a kártérítési járadékok összegének vagy időtartamának megváltoztatását, viszont nincsenek összefüggésben az alperes fellebbezési állításával. Az iránymutató ítélkezési gyakorlat pedig a Ptk. 6:527. § (2) bekezdése szerinti kártérítési járadék véghatáridő nélkül történő megállapítását ismeri és alkalmazza [Kúria Pfv.III.20.282/2024/5. – Bírósági Határozatok Gyűjteményében (BHGY) K-PJ-2024-343 egyedi azonosítóval közzétéve, Pfv.III.20.898/2019/4. – BHGY K-PJ-2020-683).

[11] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[12] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 81. § (1)-(2) és 82. § (3) bekezdései, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felszámításnak megfelelően állapította meg, a jogi képviselő által kifejtett munkával való aránytalanságot (így beavatkozási szükséglet) nem állapított meg.

[1] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (48.000 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[2] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. november 24.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró